

FESTIVAL
PERELADA

ESPERIT AMFITRIÓ

THE TELEPHONE
OR L'AMOUR À TROIS

DE MENOTTI

**FESTIVAL
PERELADA**

ESPERIT AMFITRIÓ

**CONSTRUINT
EL FUTUR**

THE TELEPHONE, OR L'AMOUR À TROIS

En plena era dels *smartphones*, quan la humanitat sencera s'ha deixat engolir per uns ginys que ens desenganxen del món físic circumdant per fer-nos habitar de manera contínua en una realitat virtual tancada en una pantalla que cap al palmell de la mà, una òpera com *El teléfono* ens pot semblar –i, de fet, ens sembla– oracular. Tot i que sembla altament improbable que Gian Carlo Menotti, el compositor italià nascut el 1911 i trasplantat als Estats Units als seus temps d'estudiant, tingués una presciència especial que li hagués indicat el 1947, quan va compondre per a l'escena novaïorquesa la seva opereta còmica per a dos cantants i un telèfon (aparell que s'alça, per dret propi, com el tercer personatge de la trama, d'aquí surt el subtítol: *L'amour à trois*), el rumb que prendria la humanitat mig segle després, el fet que ho fes perquè servis d'entrant –d'*antipasto* o de *curtain-raiser* (un afortunat terme anglès sense un bon equivalent en català)– en un programa doble que té com a plat principal una òpera seriosa (i més llarga) titulada *La médium*, no deixa de suscitar una certa reflexió, impregnada, com la mateixa òpera, d'ironia.

Amb independència dels seus valors dramàtics i musicals (que els té en abundància, malgrat les modestes aparences), la història (poc més que una anècdota) dels embolics entre la Lucy i en Ben, còmicament obstaculitzats per l'addicció de la jove a l'aparell telefònic, ens sembla als resignats conciutadans del segle XXI una lúcida paràbola de la nova esclavitut que s'ha autoimposat l'espècie humana.

A mitjans de la dècada de 1950, quan la fama de l'autor d'*El teléfono* es trobava al seu apogeu als Estats Units (no tant a Europa) l'influent crític musical Irving Koling va afirmar que Menotti era a Puccini el que Noel Coward a Oscar Wilde. Volia dir amb això que el compositor italoamericà havia sotmès la tradició operística italiana, de la qual Puccini era l'últim gran exponent, a una cura d'aprimament amb l'objectiu primordial d'adequar-la a les noves tendències del teatre musical, que aleshores tenia com a epicentre Broadway. Si donem crèdit a l'afirmació d'Alessandro Baricco que Puccini és el veritable inventor de la *música lleugera* (terme que, per molt que pesi a Theodor W. Adorno i a altres moralistes estètics, no és necessàriament pejoratiu), l'asserció de Koling sembla cobrar tot el seu sentit. En les seves peces de teatre musical, Menotti sotmet el melodrama italià a una cura d'aprimament i, alhora, en preserva els components essencials. Tot i així, la comparació amb Puccini s'ha d'agafar amb pinces. L'estil de Menotti –i *El teléfono* n'és un exemple perfecte– es troba molt lluny del seu il·lustre col·lega i antecessor toscà. De fet, la línia melòdica de Menotti (de diatonisme fèrtil i inspirat i amb una innegable *italianità*) és molt més comprimida i harmònicament molt menys audaç que la de Puccini, i en la seva instrumentació ens recorda més el Richard Strauss d'*Ariadne* o, encara més, l'Stravinsky neoclàssic. En tot cas, Menotti no és un epígon, sinó un sincrètic.

Una liquiditat fascinant

En uns escassos 25 minuts de durada, la partitura d'*El teléfono* fa un escaneig integral dels 300 anys d'història de l'òpera italiana, de Monteverdi i Cavalli a Puccini i Wolf-Ferrari. Des de la bipartita introducció instrumental, i al llarg de les sis microescenes que integren la –gairebé inexistent– trama, Menotti desplega un mostrari complet dels modes i maneres de la tradició de la qual ell era l'últim brot (feliçment empeltat en el nou ecosistema americà): recitatius acompanyats i secs (aquests últims amb piano, en lloc de clavecí), àries i passatges en *arioso*, fragments declamats, madrigalimes, cant *a capella*, *da capos*, cavatines, duets, interludis instrumentals, passatges de coloratura... Tot cap en aquest prodigiós mecanisme de liquiditat fascinant. D'altra banda, Menotti escrivia

ell mateix els seus llibrets, circumstància que es fa patent en la brillantíssima escriptura vocal; en Menotti, paraules i música semblen néixer simultàniament de la mateixa font i respirar juntes, invalidant en certa manera l'etern dilema amb què precisament va néixer l'òpera italiana: *prima la musica e poi le parole?* Amb Menotti, aquesta qüestió perd el seu sentit.

El llibret d'*El teléfono* és encantadorament banal, com deia Stravinsky que havia de ser tot bon llibret d'òpera italiana, i està impregnat d'una suau i sofisticada ironia, que converteix aquesta obreta aparentment menor en quelcom molt més gran del que en una primera escolta podria semblar. Invocant de nou el nom d'Oscar Wilde, deia Borges que l'escriptor irlandès pertanyia a aquella estirp d'autors que, prenent aparentar lleugeresa, eren essencialment profunds. Una cosa semblant es podria dir de Menotti, un visionari que va triar collir el passat en lloc de sembrar el futur. Els grans fariseus de les avantguardes musicals mai no el van tenir en compte, i molts crítics continuen arrufant el nas només de sentir-ne el nom. Tanmateix, Menotti, com Puccini o Wilde, "és d'aquells venturosos que poden prescindir de l'aprovació de la crítica [...], atès que el gust que ens proporciona el seu tracte és irresistible i constant".

Juan LUCAS

Periodista, escriptor, traductor i musicògraf

4 D'AGOST | 22H | MIRADOR DEL CASTELL

ÒPERA

THE TELEPHONE, OR L'AMOUR À TROIS DE GIAN CARLO MENOTTI

Òpera còmica en un acte

Música i llibret de Gian Carlo MENOTTI (1911-2007)

Estrena el 18 de febrer de 1947 a l'Ethel Barrymore Theatre de Manhattan.

THE TELEPHONE by Gian Carlo Menotti. Libretto by the composer ASSOCIATED MUSIC PUBLISHERS, INC of New York Editores y Propietarios 3º.

Ruth GONZÁLEZ, Lucy

Jan ANTEM, Ben

GALDÓS ENSEMBLE

Iván MARTÍN, direcció musical

María GOIRICELAYA, direcció escènica

David ALKORTA, disseny d'il·luminació

Nerea TORRIJOS, disseny de vestuari

Sixto CÁMARA, disseny espai sonor

José Luis RAYMOND, mirada escenogràfica

Alberto FERRERO, ajudant de direcció

Arnau SALA, tècnic de companyia

Ainhoa ETXEBARRIA, Iñaki MARURI i Egoitz SANCHEZ, entrenadors

Albert ADRIÀ, Tània CASARES, Èric DOMENE, Nil FÀBREGA, Marta FIGUERAS, Aniol GUAL, Núria PALOMERA, Gisela RIBA, persones fit

Esmolet Produksioak, producció executiva

Una producció de festival Musika-Música (Logo)

En col·laboració amb Fundación Ópera Actual (Logo)

**Espectacle en anglès amb subtitulació*

TEXT ESPECIALITZAT: FALTA LA TRADUCCIÓ AL CATALÀ

Una producció del
Festival MUSIKA-MÚSICA Jaialdia, Bilbao

amb la col·laboració del

FESTIVAL
PERELADA

En col·laboració amb FUNDACIÓN
ÓPERA ACTUAL

THE TELEPHONE

“The Telephone” de Gian Carlo Menotti ha sigut escenificat en multiplicitat d’espais, cases sump-tuoses, salons, bars, cafès, menjadors, etc. En una societat on la nomofòbia no deixa de créixer, aquesta peça cobra més sentit que mai. Hotels de luxe que ofereixen paquets de desintoxicació digital a un mòdic preu i moviments com el “sabbath digital” prometen passar un dia a la setmana sense fer servir cap dispositiu tecnològic. A Espanya ja hi ha 7,6 milions de persones addictes als seus dispositius i els investigadors assenyalen que el grup de més risc són els adolescents. En una recerca a que aquesta música, aquesta història i aquest missatge els hi ressoni, aquesta direcció artística proposa situar “The Telephone” de Menotti en un espai tant coetani com és el gimnàs; un espai en el què avui en dia tothom hi porta el seu telèfon mòbil tot i la distracció que suposa. En aquest gimnàs presentem el conflicte entre l’amor (dependència) al telèfon i l’amor humà, un tema de plena vigència avui en dia en l’era del “smartphone”. Així doncs, aquest anàlisi de l’ús que en fem de la tecnologia té especial interès en focalitzar-se en el públic més jove per remarcar que moltes vegades la tecnologia, lluny d’apropar-nos a les persones, les separa; una nova manera de portar al present la intel·ligent i divertida crítica que proposava Menotti amb aquesta òpera.

María Goiricelaya
Direcció d’escena

RESUM ARGUMENTAL

Òpera còmica en un acte amb música i llibret en anglès de Gian Carlo Menotti.

Estrenada per la Ballet Society (dirigida per George Balanchine) conjuntament amb l’òpera seria *The Medium*, també de Menotti, al Heckscher Theater de Nova York el 18 de febrer de 1947.

Personatges

Lucy England (soprano lleugera)

Ben Upthegrove (baríton)

L’obra, carregada d’ironia, tracta de la dependència que la protagonista té del telèfon, que conside-ra fonamental a la seva vida, i que es transforma en un obstacle per a la seva comunicació natural amb la resta del món. No cal dir que Menotti va veure com, ja abans de la dècada del 1950, l’aparell es transformava en un mitjà de comunicació imprescindible per als joves, un fenomen que ara, al segle XXI, continua sent una realitat vigent atesa la dependència que la societat actual té del telèfon mòbil i de la tecnologia en general.

L’obra, en to de comèdia, es desenvolupa en un mateix lloc i intervenen només dos personatges, la Lucy England, enganxada al telèfon, i el seu promès, Ben Upthegrove, donant forma a una òpera de càmera.

Menotti sembla retre homenatge al gènere al fer servir recursos i formats propis de múltiples mo-ments de la història de l’òpera gràcies a una música fàcil, tonal i alegre que també s’aprecia en la lleugera orquestració que planteja i a la transcripció per a piano.

L'obra, carregada d'ironia, tracta de la dependència que la protagonista té del telèfon, que considera fonamental a la seva vida, i que es transforma en un obstacle per a la seva comunicació natural amb la resta del món. No cal dir que Menotti va veure com, ja abans de la dècada del 1950, l'aparell es transformava en un mitjà de comunicació imprescindible per als joves, un fenomen que ara, al segle XXI, continua sent una realitat vigent atesa la dependència que la societat actual té del telèfon mòbil i de la tecnologia en general.

L'obra, en to de comèdia, es desenvolupa en un mateix lloc i intervenen només dos personatges, la Lucy England, enganxada al telèfon, i el seu promès, Ben Upthegrove, donant forma a una òpera de càmera.

Menotti sembla retre homenatge al gènere al fer servir recursos i formats propis de múltiples moments de la història de l'òpera gràcies a una música fàcil, tonal i alegre que també s'aprecia en la lleugera orquestració que planteja i a la transcripció per a piano.

Acte únic

Apartament de la Lucy. L'obra comença amb una breu introducció musical i ens situa quan la Lucy està obrint un regal que li acaba de donar en Ben, el seu promès, que la visita amb la intenció de demanar-li matrimoni abans de marxar de viatge de negocis; ha d'agafar un tren que surt en una hora.

La Lucy l'obre feliç i agraïda per l'escultura abstracta que li ha regalat en Ben, qui li diu que és el moment de fer-li una pregunta molt important, però que se'n va, que ha de marxar, que el seu tren surt en una hora. Ell ho intenta, però els interromp una trucada telefònica de la Margaret, amiga de la Lucy. Parlen de les seves coses, dels amics i dels seus plans mentre en Ben espera amb paciència fins que ella penja. Reprenen la conversa, però l'aparell torna a trucar i la Lucy corre a agafar-lo. Número equivocacat. Ben es mostra impacient perquè el temps passa i ella s'ofereix a dir-li l'hora exacta trucant al telèfon d'informació horària. "It is four fifteen and three and half seconds", diu.

Ben intenta tornar a concentrar-se en el seu discurs amorós, però el telèfon torna a sonar i la Lucy no pot evitar respondre; és el seu amic George, amb qui ella es discuteix i acaba nerviosa i plorant, ofesa per allò que li han dit. En Ben intenta consolar-la i quan ella surt a buscar un mocador, ell es diu a si mateix que ha de tenir paciència, que ha d'intentar-ho, però, també, sense deixar d'expressar que li sembla molt més complicat lluitar amb aquell 'monstre de dos caps' que és el telèfon en lloc de fer-ho amb el sogre o fins i tot amb un amant de la noia, perquè al telèfon 'ni se'l pot enverinar ni ofegar; té milers de vides i milers de metres de cordó umbilical'.

Decidit, agafa d'una taula unes tisores i s'acosta al telèfon per tallar el cable, just quan l'aparell torna a picar, gairebé com si fos un nen demanant ajut. La Lucy es precipita sobre el telèfon protegint-lo amb el seu cos de l'atacant; enfadada, retreu al Ben les seves intencions, però ell diu que ho ha fet 'en defensa pròpia'. En Ben insisteix en què han de parlar, i ella ho accepta, però diu que abans ha de trucar 'només un moment' a la seva amiga Pamela per explicar-li, abans que ningú, el que li ha dit en George. En Ben veu amb desesperació com la Lucy truca i entra en detalls mentre, introspectivament, el noi expressa el seu amor; desesperat, decideix marxar, deixant la noia al telèfon. Quan penja, la Lucy se sent contrariada i deprimida, però també encuriosida per allò que en Ben volia dir-li.

En una part de l'escenari apareix una cabina telefònica amb en Ben agafant l'aparell. Sí, truca la Lucy, qui en sentir el timbre intueix que és el seu promès, a tal punt que, instintivament, i abans d'agafar l'aparell, es retoca el pentinat i el maquillatge. En Ben li pregunta, ara que està 'a la seva orella', si es vol casar amb ell. Ella accepta encantada i li pregunta que com és que ha tardat tant en dir-li una cosa tan important. Ell riu i ara agraeix el servei que li ha prestat el telèfon, dient que gràcies a l'aparell ara neix el que es podrà dir "L'Amour à trois", una nova forma d'estimar via telefònica.

Abans de penjar perquè el tren està a punt de sortir, ella només està preocupada de que ell la truqui cada dia i, sobre tot, de que no oblidí el seu número de telèfon, que ambdós lletregen número a número.

Pablo MELÉNDEZ-HADDAD
Periodista, historiador i crític musical

IVAN MARTÍN

DIRECTOR MUSICAL

Col·labora regularment amb la totalitat de les orquestres espanyoles, així com amb la Orquestra Filharmònica de Londres, Berliner Konzerthausorchester, Wiener Kammerorchester, Orquestra de París, Filharmònica d'Estrasburg, Filharmònica de Helsinki, entre d'altres. Juntament amb directors com Christoph Eschenbach, Reinhard Goebel, Eliahu Inbal, Vladimir Jurowsky, Jean Jacques

Kantorow, Juanjo Mena, Michael Schönwandt, Krzysztof Urbanski o Christian Zacharias ha visitat les sales de concert més prestigioses del món com la Berliner Konzerthaus, Berliner Staatsoper, Berliner Philharmoniker, Wiener Konzerthaus, Dortmund Konzerthaus, Amsterdam Concertgebouw, Salle Pleyel de París, Carnegie Hall de Nueva York o Beijing National Center for Performing Arts. Les seves publicacions discogràfiques per la Warner Music, Sony Classical, Orchid Classics i Deutsche Grammophon dedicades als compositors han obtingut una calorosa acollida pel públic i la crítica considerant-se referents. També ha rebut nominacions a importants reconeixements.

MARÍA GOIRICELAYA

DIRECTORA D'ESCENA

Directora, dramaturga, actriu i investigadora teatral nascuda a Bilbao. Doctora en Investigació i Creació en Art per la UPV, finalitza la seva tesi "El entrenamiento vocal del actor en los siglos XX y XXI" el 2016. Llicenciada en Comunicació Audiovisual i Postgraduada en Arts Escèniques per la UPV, acredita diversos Màsters: Teatro Musical (RCSSD), Artes Escénicas (Rey Juan Carlos I) i Gestió Cultural (UOC). La seva formació inclou centres com ara el Roy Hart Center (França), Teatr Piesn Kozla (Polònia) i l'Arthoc International Centre (Romania), entre molts d'altres. Entre els seus darrers treballs com a dramaturga i directora destaquen *Lyceum Club* candidata als Premis Max com a millor autoria i espectacle revelació, *Yerma* (Sala BBK), *Altsasu* (Teatro Arriaga), o *El Patio de mi casa* amb el que ha estat finalista a Millor autoria revelació a la darrera edició dels Premis Max. El 2017 posa en marxa, juntament amb la també actriu Ane Pikaiza, el seu propi segell artístic: *La Dramática Errante*. Actualment, és resident dramàtica al Centro Dramático Nacional on acaba de finalitzar el seu últim repte *Ni flores, ni funeral ni cenizas, ni tantán* i n'està escrivint un de nou amb el que portarà a escena el cas Nevenka. A més de dirigir i escriure, Goiricelaya és programadora artística de la Sala BBK i directora artística del Festival de Teatro de Olite.

GALDÓS ENSEMBLE

DIRECTOR MUSICAL

Fundada pel pianista Iván Martín l'any 2011, Galdós Ensemble és una formació de músics amb una reconeguda trajectòria nacional i internacional, units per tal d'interpretar música escrita per a petita orquestra o grup instrumental des del barroc fins als nostres dies, respectant a parts iguals la interpretació historicista, romàntica i les noves tendències contemporànies, adaptant la seva

plantilla a les necessitats que planteja cada repertori. S'ha presentat a festivals reconeguts i certàmens nacionals, com el Musika-Musika de Bilbao, el Festival Chopin de Valledmosa, el Centro de Difusión Musical (CNDM), el Festival de Música de Canàries, la Setmana Internacional de Medina del Campo, el Festival de Música de Ciutadella, etc., que els ha portat a visitar importants sales de la geografia espanyola. Els propers projectes de futur els presentaran en diverses ciutats espanyoles, així com a la Xina, Mèxic, Alemanya, i Itàlia.

Sheila Gómez, violí
Erica Ramallo, violí
Cristina Díaz, viola
Mikel Zunzundegui, violoncel
Virginia de Vega, contrabaix
Román Álvarez, oboè
Alicia Garrudo, flauta

Hector Abella, clarinet
Vicente Moros, fagot
José Antonio García, trompeta
Carlos García, trompa
José Antonio Caballero, percussió

RUTH GONZÁLEZ

SOPRANO

Ruth González va néixer a Tenerife i va debutar als escenaris amb *Doña Francisquita*. Des d'aleshores ha cantat tot el repertori espanyol de líric lleuger (*Marina, La tabernera del puerto, Bohemios, Los Gavilanes, El barberillo de Lavapiés...*) refermant la seva carrera a les temporades d'òpera i sarsuela de Madrid, Barcelona, Tenerife, Las Palmas, Oviedo, Pamplona, San Sebastián, Valencia, Sevilla,

Bilbao, entre d'altres. Fora d'Espanya, destaca especialment la seva participació al Festival Rossinià de Wildbad (Alemanya) amb *L'italiana in Algeri*. Cantant polifacètica, interpreta altres títols operístics com los *Diálogos de Carmelitas, Little sweep* de Britten, *Don Giovanni, Le nozze di Figaro, La fille du régiment, La Bohème, Rigoletto*. També obres barroques com *Iphigenia* a Tràcia; sarsueles com *Curro Vargas, La tempranica, El rey que rabió* (Teatro de la Zarzuela); i música contemporània com *Bestiari* d'Ortega, *Con los pies en la Luna* de Parera, *Tres desechos* en forma d'òpera i *Angelus novus* de Fernández Guerra i la més recent, l'òpera de cambra *Lilith* del compositor David del Puerto. Dels seus darrers compromisos destaca el seu debut al Gran Teatre del Liceu interpretant el rol de Yniold a *Pelléas et Mélisande*, amb un gran èxit de crítica i públic, així com a la temporada operística d'Oviedo a *La dama del alba*, la seva col·laboració amb la Quinzena Musical Donostiarra repetint el paper d'Abel de *La tabernera del puerto*, i un nou debut, aquesta vegada al Teatro de la Maestranza de Sevilla a Jenufa.

JAN ANTEM

BARÍTON

Jan Antem és un baríton líric nascut a Barcelona. S'ha format amb cantants de renom com ara Luca Salsi i Davide Luciano, i ha participat a masterclass amb artistes de la talla de Juan Diego Florez, Mariella Devia, Ernesto Palacio, Raúl Giménez i Carlos Álvarez. Ha aprofundit el seu estudi en importants acadèmies i *opera studios* com ara l'Accademia Rossiniana a Pesaro, l'Accademia del Belcanto a Martina Franca, l'Opera Estudio de Tenerife i l'Escola d'Òpera de Sabadell. A la seva curta però fructífera carrera, Jan Antem ha pujat a l'escenari d'importants teatres com l'Arena di Verona (interpretant a Dancairo a *Carmen*), el Teatro Regio di Torino (interpretant a Schaurard a *La Bohème*), la Deutsche Oper Berlin (interpretant a Don Alvaro a *Il viaggio a Reims*) o el Teatro Massimo di Palermo (interpretant al Conte Robinson a *Il Matrimonio segreto*). Ha tingut l'honor de ser dirigit per mestres com ara Fabio Luisi, Marco Armiliato, Andrea Battistoni o Frédéric Chaslin. En el futur, Jan Antem té previst tornar a l'Arena de Verona com a Dancairo, debutar com a Belcore a *L'elisir d'amore* a Bologna i reprendre Dandini a *La Cenerentola* a Atenas. Recentment ha estat guardonat amb el Premi Ópera Actual a la categoria d'artista jove més prometedor.

AINHOA ETXEBARRIA

ACTRIU

Actriu i presentadora basca, nascuda a Ondarroa el 1993. Graduada en periodisme a la UPV i diplomada en art dramàtic a l'escola Artebi. Ha treballat en teatre, ràdio i televisió. Actualment forma part del repartiment de *Sagastitarak/La Saga* de Txalo Produksioak amb Joseba Apaolaza i Koldo Olabarri. Ha treballat a la darrera producció del teatre Arriaga, *Erresuma/Kingdom/Reino* dirigida per Calixto

Bieito interpretant el paper de Joana d'Arc, col·labora a l'emissora de ràdio Gaztea al programa *Gu* i també ha presentat el concurs *Zurekin Bat!* De etb1.

IÑAKI MARURI

ACTOR

Iñaki Maruri. Actor, cantant i pianista establert a Bilbao. Ha cursat estudis d'art dramàtic a les escoles ARTEBI i ÀNIMA amb Marina Shimanskaya i piano al conservatori de Bilbao. A més, s'ha format en cant i dansa jazz amb la coreògrafa i ballarina Maitane Zalduegi. Ha treballat a diferents produccions teatrals com ara *Erresuma/Kingdom/Reino* dirigit per Calixto Bieito, *Sueño de una Noche de Verano*, amb direcció de Pablo Viar, *La Viuda Alegre*, dirigida per Emilio Sagi o *Las Visitas Guiadas Teatralizadas* del Teatro Arriaga de Bilbao, dirigit per Enrique Viana, on feia d'actor i pianista de l'espectacle. Ha participat també als muntatges musicals *Cabaret Chihuahua* i *Chichinabo Cabaret*, dirigits per Felipe Loza.

EGOITZ SÁNCHEZ

ACTOR

Egoitz Sánchez va néixer a San Sebastián (Guipúscoa) l'any 1985 i es llicencia en Comunicació Audiovisual a la UPV. Desenvolupa una formació complementària com a actor que comença al Taller d'Arts Escèniques de San Sebastián i acaba amb la llicenciatura d'Interpretació al Teatro de Texto a la RESAD (Madrid). Participa al Festival de Teatro Clásico de Mérida amb *Antígona* dirigida per

Mauricio García Lozano i realitza una gira teatral amb *Gorda* (N. Labutte) de Txalo producciones i Julio César dirigida per Paco Azorín. Desenvolupa diversos treballs a televisió: *Etxekoak* (EITB, 2020), *El instante decisivo* (Movistar +, 2019), *La línea invisible* (Movistar +, 2019), *Las chicas del cable* (Netflix, 2019), *Amar es para siempre* (Antena 3, 2016), *Aída*, *El asesinato de Carrero Blanco*, *Qué vida tan triste*, *Los hombres de Paco* i un paper protagonista a la tv-movie *Gernika bajo las bombas*. El 2015 debuta en el gènere musical amb *La viuda alegre* d'Emilio Sagi al Teatro Arriaga i s'incorpora l'elenc de la Compañía Nacional de Teatro Clásico on roman fins avui dia en els repartiments de *El alcalde de Zalamea* (2015-2016), *El perro del hortelano* (2016-2017), *El burlador de Sevilla* (2018) i *El príncipe constante* (2021). La seva experiència com a actor es completa, a més, amb la formació reglada en dansa contemporània a l'escola Danza 180 Grados i diversos tallers i monogràfics amb Chevi Muraday, Bárbara Fritche, LucasCandro, Victoria P. Miranda, entre d'altres. El 2014 estrena *Infierno* al Festival Clásicos en Alcalá, el 2017 Marikónal Teatro Pavón Kamikaze, i el 2020 s'incorpora a la gira nacional de *Juana*; projectes tots ells produïts per Los Dedae. El seu darrer projecte professional com a intèrpret és *Altsasu* produït per La Dramática Errante.

EL FESTIVAL AGRAEIX A LES
ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES
MECENES I PATROCINADORS
EL SEU GENERÓS SUPORT
I EL COMPROMÍS AMB LA
CULTURA I LES ARTS:

Organitza:

Patrocinador principal:

Amb el patrocini de:

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

Mitjans de comunicació oficials:

Mitjans de comunicació col·laboradors:

Productes oficials:

Agraïments:

Festival Castell Peralada és membre de:

El Festival dona suport a:

festivalperalada.com | T. + 34 93 503 86 46
ruth.abuin@grupperalada.com

PERELADA

ESPERIT AMFITRIÓ · 1923